

ЗАЕДНО СОСЪ ІОВАНЧА ВЪ ГРАДИНЯТА. РАСХОЖДАВАХАСЕ ДО ДЕТО НАЧЕХА ДА СЕ ВИЖДАТЪ ЗВІЗДАТЪ: НЕКОТО БЪ ПОЛНО ОТЪ ТЪХЪ: И ПОНЕЖЕ БЕШЕ ВРЕМЕТО МНОГЪ ТОПЛО, НЕ СЕ УВОЛ. Госпожа Анна да сѣдне малкъ на вечерніатъ въздухъ. Она прочее и Іованчо сѣднаха въ примрачността, и разговорихасе пакъ за милостъта Божіа.

М. Имамъ намѣреніе да ти истолкѣвамъ, сѣне мой, други нѣкои способы, съ които Богъ ти обавлява премногъ скѣпта си милостъ.

І. Ще да ме възблагодари многъ да ми ги истълкѣвашъ, мамо.

М. Богъ е многъ добръ камъ тебе, чадо мое: защото ти дарѣва сички нѣща, колкѣва ти требѣватъ, за да те чѣватъ да си живъ, и здравъ, и да те утѣшаватъ.

При сичко това обаче дарѣва ти и многи нѣща способни да ти наносатъ по голѣмо утѣшеніе, сирѣчь да ти наносатъ радостъ.

І. Отистина, мамо, колко прекрасни цвѣтіа прави Богъ да растатъ въ градината ни, за да ги меришеме, и да ги гледаме.

М. Наистина, Іованчо, и Богъ създаде мно-